

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Pa si prejle rekel, da se ti zdi moj obraz znan —.«

»Morebiti sem te kje kedaj videl —. Toda — ali sem radi tega že kar tisti, ki ga iščeš?«

Tudi tale fant se moti! Mogoče, da je človek, ki govori o njem, isti, ki ga misliš tudi ti —. Vaju pa ne poznam in —.«

Umolknil je, na obraz mu je legla napetost, kot da razmišlja ali prisluškuje, pa koj je napetost spet izginila in malomarno je nadaljeval:

— in vaju še nikdar nisem videl.

Sodite me, pa dokažite mi mojo krivdo! In če me obsodite, ker sem slučajno nekomu podoben, ste čisto navadni morilci! In takega umora vsaj Old Firehand ne bo dopustil! V njegovo varstvo se izročam!«

Nihče se ni zmenil za njegov nenadni molk, celo previdni Old Firehand ne. In vendar se je zgodilo nekaj, kar je usodno spremenilo ves položaj.

Cornel je ležal med ujetniki, ko pa se je zbrala jury, so ga zavlekli bliže k ognju, na tisto stran, kjer so ležala mrtva trupla. Vrgli so ga na tla in priletel je z glavo na truplo enega svojih tovarišev. Ko ga je Blenter zravnal in zgrabil za lase, se je truplo zavalilo za njim, kar se nikomur ni zdelo sumljivo, ker je svet nekoliko visel k reki. Obležalo je trdo ob njem in v senci njegovega hrbta.

Pa tisti tramp ni bil mrtev, niti ranjen ni bil. Eden tistih je bil, ki jih je Old Firehand pobil s kopitom, kri postreljenih tovarišev ga je obrizgala, mislili so, da je smrtno ranjen in da je že izdihnil, pa je bil le nezavesten. Ko se je prebudil in odprl oči, je videl, da leži med mrtvimi, obenem pa je ugotovil, da niti ranjen ni.

V hipu je razumel ugodni položaj, najrajši bi bil planil in zbežal. Toda v reko se mu ni ljubilo skočiti, na gozdnem robu pa so stale straže. Sklenil je, da počaka na boljšo priliko, in skril nož v rokav, da bi imel vsaj eno orožje, če bi se bilo treba braniti. Kmalu nato je pristopil Blenter, ga obračal, zasodil, da je mrtev, mu izpraznil žepe in pobral orožje, noža v rokavu pa ni našel, in ga zavlekel med mrtve tovariše na drugo stran ognja.

Nepremično je obležal pa izza polodprtih vek pozorno opazoval tabor in poslušal. Sodili in obsodili so tovariše, pa privlekli cornela in ga vrgli poleg njega na tla, glava mu je obležala na njegovem truplu. Prišlo mu je na misel, da bi rešil tudi vodjo. Ko ga je Blenter zravnal, se je zavalil za njim.

Cornel je imel roke zvezane na hrbtu, kar je bilo za trampove nakane jako priročno. Ko je ugovarjal in se rogal Blenterju in Old Firehandu, je skrivaj izvlekel nož in mu previdno prerezal vezi pa mu porinil ročaj med prste, da bi si v danem trenutku še sam prerezal vezi na nogah in zbežal z njim vred.

Cornel je občutil rahli dotik njegove roke, občutil tudi, da mu je rezal vezi, in prijel za nož. Tistokrat je bilo, ko je umolknil, osupnil je in ugibal, kdo bi bil za njegovim hrbtom, pa se brž potajil in spet govoril. Nihče ni opazil, kaj se je zgodilo.

Na njegove izzivalne besede mu je Old Firehand resno povedal:

»Kjer imam jaz besedo, se krivičen umor ne bo zgodil, na to se zanesi! Toda prav takó se tudi ne zanašaj na svoje rdeče lase! Lahko da si si jih pobarval!«

Cornel se je režal.

»Oho —! Lasje, ki še rastejo, se ne dajo pobarvati!«

Iz njegovega glasu je donela samozavest, ves drugačen je bil ko malo prej. Zal se Old Firehand ni zmenil za čudno spremembo.

»O pač!« je pokimal pomenljivo,

»S čim neki?«

»Ne boš se dolgo več smejal!« je dejal Old Firehand mirno. »Druge si prevaril, mene pa ne boš!«

Pobral je usnjat mošnjiček, ki so ga našli za njegovim pasom, in ga odprl.

»Že prejle sem ga pregledoval,« je dejal, »in našel v njem to in ono, nisem vedel, čemu ti služi, zdi se mi pa, da bom kmalu uganil.«

Vzel je iz mošnje zamašeno stekleničico, drobno pilo in košček lesa, ki se ga je še držala skorja, pomolil te reči rdečemu trampu pod nos in ga vprašal:

»Čemu nosiš tole s seboj?«

Cornel je prebledel, pa le odgovoril precej samozvestno:

»Kako čudo! Veliki Old Firehand se zanima za take otročje malenkosti —! Kdo bi si bil mislil —!«

V stekleničici je zdravilo, tako pilo rabi vsak westman in tisti košček lesa je slučajno zašel v mošnjo. Ste zadovoljni, sir?«

Porogljivo, pa obenem plašno in skrbne ga je gledal.

Old Firehand pa je resno in s poudarkom pravil:

»Da, zadovoljen sem! Pa niso me zadovoljile tvoje besede, ampak moje sklepanje.«

Tramp ne potrebuje take drobne pile, večja bi mu morebiti koristila. V tej stekleničici ni zdravilo, ostružki so v njej, namočeni v špirit, in tale les je košček veje od koprivca. Dobro mi je znano, da na špirit nastavljeni ostružki koprivca pobarvajo rdeče tudi najtemnejše lase.

No, kaj praviš k temu —?«

»Da od vse te učene razlage ne razumem niti besede!« je dejal cornel in zadrega je donela iz njegovih besed. »Bi le rad poznal človeka, ki si bo črne lase rdeče pobarval! Reči bi moral o njem, da si je popolnoma pokvaril okus!«

»Okus je, vsaj v našem slučaju, čisto postranska zadeva, poglavitni je namen! Črnolasi zločinec, ki ga zasledujejo, si bo prav rad pobarval lase rdeče, če si s tem pokvarjenim okusom, kakor praviš, reši življenje.«

Prepričan sem, da si ti tisti, ki ga išče Blenter in menda tudi Droll, in si bom zarana zelo natančno ogledal tvojo glavo in tvoje rdeče lase. Nocoj je pretemno.«

Oglasil se je pa Fred in ponudil:

»Tako dolgo ni treba čakati! Še po nečem drugim ga bomo spoznali. Pravkar sem se spomnil. Ko me je vrgel ob tla tistokrat in me suval z nogo, sem se branil in mu zabodel nož v bedro, prebodel sem mu bedro in nož je obtičal v mesu.«

Naj pokaže bedro! Ako je pravi, se morata še danes videti obe brazgotini na njem!«

Cornelu so se zablinkale oči. Nič mu ni bilo ljubše, ko da bi mu slekli ali pa vsaj podvihnil hlače, — sneti bi mu morali tudi vezi z nog in mu sami ponuditi priliko za beg, da je ugodnejše najti ni mogel.

Brž je odgovoril:

»Dobro, moj bistrourmni fantek! Prepričan sem, kako se motiš!«

Le to bi rad vedel, kako naj pokažem golo bedro, ko pa ste mi povili hlače z vrvjo! Sam si ne morem sneti vezi, ker imam zvezane roke. Se boš moral že ti potruditi, če res želiš videti tiste namišljene brazgotine!«

Fred je pokleknil k ujetniku in odvezoval vrv. Ko pa je mislil podvihnil hlačnico, ga je tramp sunil, da je odletel. Hip pozneje je planil cornel na noge.

»Zbogom, gospodje! In na svidenje!«

Takó je kriknil, visoko zavihtel nož pa skočil med dvema rafterjema po jasi in proti gozdu.

Ko okameneli so stali, vsi iznenadeni nad nepričakovanim begom, nobeden ni zinil.

Le Old Firehand in Droll sta se v hipu zavedla. Old Firehand je skočil kar čez ogenj za beguncem, da bi ga brž oriel. — na je zadel na nepričakovano ovira.

(Dalje sledi.)

Belgrajčan dviga od ruskih beguncov zakopane zaklade.

Mnogo Rusov, ki so po zmagi boljševiške revolucije zbežali iz Rusije, je zakopalo pred pobegom dragocenosti v trdnem upanju, da se bodo vrnil čez nekaj let in dvignili sami skrite zaklade. Ta up se jim ni izpolnil. V sedanjem položaju je za te begunce samo en izhod, da rešijo vsaj del zakladov: poslati morajo v Rusijo posredovalca, kateri zanje dvigne zakopane dragocenosti. Seveda odpade na prvotne lastnike le neznamen del. Sovjetska država zahteva zase 75% vseh na ruskih tleh najdenih vrednosti, med tem ko pripade najditelju 25%. V Parizu izhajajoči časopis »Illustration Rusija« poroča, da živi mož, ki se bavi poklicno z dviganjem zakopanih ruskih zakladov. Gre za Belgrajčana Milana Markoviča, ki je bival v Rusiji že pred vojno in ima med ruski begunci mnogo znancev. Izseljenci mu izročijo natančne načrte, kje ravno se nahajajo zakladi pod zemljo. S temi načrti se vozi Markovič v Rusijo in odkriva pred leti zemlji zaupano. Od 25%, katere mu prepustijo sovjeti od dvignjenega, obdrži en del zase, drugi pripade lastnikom. Pri iskanju zakopanih zakladov je doživel Markovič marsikaj zanimivega. Kljub načrtom je tolikokrat največja težava, zadeti na pravo mesto. Mnogo zakopanih dragocenosti je bilo izkopanih od nepoklicanih. Vsekakor je pa posel stikanja za skritimi zakladi za Markoviča dobičkanos, sicer se ne bi ukvarjal s tem opravi- lom že leta in leta.

Budistične redovnice — katoličinke.

Katoličanke so postale prednica in tri redovnice v budističnem samostanu v Hunani. Posvetile so se mislionskemu delu.